

TÚLAVÁ

SO4 E03 RODERIKA

Erik Uselský položil pred seba pollitrový pohár s pivom. Pena prekypovala cez okraje. Poškrabal si spánok. Odpil z piva a hľadel pri tom z okna.

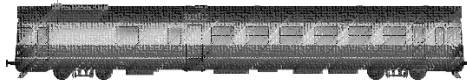
„Ako inak to môže byť?“ Kto iný by ho zabil?“ mrmlal si popod nos. Jeho pohľad upútalo zvláštne nízke stvorenie za oknom. S dvoma bledými kruhmi, ktoré pripomínali oči. Vstal od stola a podišiel k oknu. Prešiel cez sklo.

„To som blázon,“ barman za pultom si pretrel oči.

Erik pomaly kráčal k stvoreniu, ktoré na neho hľadelo. Keď ho delilo už len päť krokov, tak stvorenie sa rapidne rýchlo premiestnilo. Bez váhania skočil za stvorením, ostal po ňom len rozvírený prach. Keď rukou už skoro malú potvorku chytil, pocítil ako mu ruku oblapil kov. Stuhol hľadiac na stvorenie pred sebou.

„Sú to potvorky,“ počul hrubý mužský hlas, otočil sa za ním s voľnou rukou pripravenou k útoku. V zapätí dostal po hlave malou kovovou skrinkou.

„Mohol by si to všetko pokaziť,“ pán si napravil golier, hľadiac von z okna chodby.

„Ďakujeme, že nás tu necháš prebývať,“ Dievča X pozrelo na Matúša, ktorý odpratával veci z manželskej postele.

„V pohode, bola to spálňa mojich rodičov. Tatko v nej roky spával sám. Môžeš spať tu aj s tvojím...“

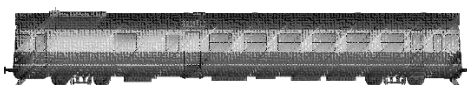
„Nie je to môj priateľ, len... v podstate *pacient*.“

„Nestarám sa. Tak môže napríklad spať na gauči,“ Matúš prešiel do obývačky, kde Martin hľadel na škatuľu pod starým televízorom.

„Prečo tu máš škatuľu?“

„Prišla pred niekoľkými dňami,“ Matúš pozrel na Martina, ktorý si natiahol chrbát.

„Prídeme. Ideme si obzrieť mesto,“ X chytila Martina za golier.
„No tak!“ vytrhol sa jej.
„Dobre, držte sa.“
„To je celkom dobrá rada. Pri tomto pánovi a jeho partnerovi.“
„Nie je to môj partner,“ Martin za sebou zatvoril dvere.

Spisovateľ hľadel na to, ako Roderika priniesla dva hrnčeky horúcej čokolády. Jeden položila pred neho a druhý pred seba.

„Čokoláda? Preto si ma sem dotiahla?“

„Na pivo je ešte zavčasu,“ sadla si oproti nemu na tyrkysovú sedačku.

„Spisovateľ. Pije čokoládu. V Headingpolis,“ zabrblal si popod nos.

„Čo sa ti nezdá?“

„Vždy, keď som počul o Headingpolis, tak to bolo v kontexte s tou...“ rozhladol sa vôkol seba, „legendou o tom, že je to mesto, o ktorom kedysi dávno napísal dáky autor. A vraj existuje spôsob ako cestovať medzi príbehom a našim svetom. A jedného dňa sa niekomu podarilo vymazať z toho príbehu toto mesto. Hovorí sa, že je v našom svete. Vrazil som si, že je to pekná rozprávka.“

„Heh, ty. Ktorému sa dejú jeho poviedky.“

„Kto by dokázal *priniest* mesto z príbehu do reality“

„Kto dokáže priniest poviedky do reálu?“

„Dobrá otázka, ale na to si mi už odpovedala. Tvoj tatko,“ Spisovateľ hľadel na Roderiku, ktorá si odpila z čokolády.

„To je pravda, ale ako vidíš. Aj tá *báchorka* sa najskôr stala.“

„Možno je za tým niečo iné,“ Roderika položila šálku a hľadela priamo do očí Spisovateľa.

„Za všetkým je dáke logické vysvetlenie. To mi tvrdila jedna známa.“

„Aké?“

„No – sem tam by som to chcel vedieť, ale zist'ujem, že čím menej viem, tým menej som frustrovaný.“

„Takže takto?“

„Nestíham spracovávať, že sme v Headingpolis. Nemôže byť. Proste mi to nejde do hlavy.“

VÝKRIK. Čašníčka pustila tácku s pohármi na zem. Spisovateľ vyskočil na nohy a hľadel na tenký hrot trčiaci jej z brucha. Malé čierne stvorenie s dvoma bledými očami hľadelo na slečnu, ktorá začala padat' k zemi. Spisovateľ ju chytil.

„Slečna, držte sa,“ pozrel vôkol seba, „volaj záchranku.“

Roderika prebehla k ním a začala čašníčke vyvracať vrecká.

„Čo to robíš?“

„Vyhodil si môj mobil z okna, pamätáš?“

„Nie moja najsvetlejšia chvíľka.“

Žena ostala bezvládne ležať na Spisovateľových rukách skôr ako Roderika vytočila záchranku. Spisovateľ skontroloval dych. Nič. Pozrel na hrot a ovoňal ho.

„Zvláštny puch,“ pozrel na čierne stvorenie. Položil dievča na zem a vykročil k stvoreniu. To mu zmizlo z dohľadu cez stenu.

„Myslím, že sa tu deje niečo veľmi čudné,“ Roderika zdvihla telefón, „toto sa nám ešte môže hodiť.“

„Čudné? Skôr, podozrivé,“ Spisovateľ pozrel na Roderiku, ktorá si vkladala mobil do vrecka.

„Takže, čo navrhuješ?“

„Akoby som to povedal? Netuším ako sledovať veci, ktoré prechádzajú cez stenu.“

„Nenechávajú dáku stopu?“

„Jedine ten hrot,“ ukázal na nebohú ženu na zemi, „ale nemá to ani povedomý pach. Takže nič.“

„Nemôže byť na tom aspoň logo výrobcu?“

„Ak to nebude vyrobené v Číne, budem sklamaný,“ prezrel si kaviareň.

Roderika si zakryla dlane blúzou čašníčky a mierne vytiahla hrot.

„Čo si našla?“

„R.“

Peter Németh: Vriace ľady

Vriace ľady sú novelou z hokejového prostredia.

Prečítajte si príbeh Gabriela Faitha, hráča juniorského tímu Ružinov Roses.

Nájdete na:

 Knizky.sk
Zadarmo tielický anôň

„R? A to má byť čo?“

„Rookers?“ mykla ramenami.

„Nechytám sa?“ mykol ramenami on.

„Nečudujem sa,“ pustila hrot a vstala, „nikomu mimo mesto.“

„A čo to teda je?“

„Oddelenie A.S.E.“

„A to je?“

„Firma, naša najväčšia, vyrábajú zbrane, teda vyrábali, najnovšie ani neviem, čím sa vlastne zaoberajú. A Rookers je jedno z ich oddelení. Zjavne vyrábali niečo takéto,“ kývla hlavou na predmet.

„Znie to ako miesto, kam nechcem ísť,“ Spisovateľ odhodil predmet na zem a vyrazil k dverám.

„Vyzeráš, akoby si vedel kam ideš.“

„A?“

„Vieš kam ideš?“

No vlastne... vieš, kde to je?“

„Hej,“ odvrkla Roderika.

„Erik, Erik, Erik,“ chlap stál nad Erikom s drobným predmetom v ruke. Erik ležal spútaný na zemi.

„A nič nepovie, radšej bude ticho,“ položil na zem čiernu sošku mačky, „neviem, či si tak hlúpy, alebo tak geniálny,“ chlap chytil železka a zdvihol Erika do vzduchu. Ten na neho hľadel so zatúbenými zubami. Erikom prešiel prúd energie, no železka absorbovali všetko, čo vyslal a vrátili to do jeho vlastného tela. Muž ho pustil. Erik dopadol doluznak. Erik zdvihol pohľad hore, pocítil ako mu topánka pritlačila ruky k zemi.

„Kamarát,“ popraskali mu kosti v prstoch, „na strope sú namontované zariadenia na ... tmenie tvojej energie. A blesky z fotoaparátov.“

Erik pozrel k streche.

„Ak by sa ti aj podarilo vyslobodiť, jediné použitie tvojej energie t'a bude stáť život. Takže to máš márne. Už t'a viac nepotrebujem.“

„Ani ja teba,“ opľul chlapovi topánku.

„Prídem t'a pustiť, keď nám tí idioti prídu otvoriť portál.“

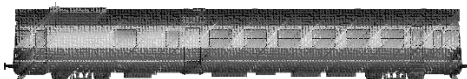
„Fakt si myslíš, že ti to pomôže?“ Erik sa začal ticho smiať. Na to ho muž kopol do tváre, ktorá mu zaiskrila.

„Hovorí mladý muž s cudzou tvárou,“ chlap si k nemu čupol, „povedz mi, Erik, aké je tvoje pravé meno?“

Erik hľadel na mužovu tvár, zatiaľ, čo tá jeho sa rozpadala na polygóny.

„Vlastne je to jedno. Umrieš a nikto o tebe nebude vedieť pravdu. Len ty. Veľa šťastia s umieraním.“

Chlap opustil miestnosť, pričom zhasol svetlá, čím Erika ponoril do tmy.

„Mohla by si mi povedať, kam ideme?“ Martin rýchlym krokom kráčal za X, ktorá hľadela pred seba.

„Sama to neviem, niekam, kde to bude vyzerat' podozrivo.“

„Hovorí žena, ktorej meno neviem, v meste, o ktorom som dodnes nevedel, že existuje. A nebyť toho, že ma unesie Špisovateľ, nemusel by som sa teraz za ňou ponáhľat.“

„Začínam chápať, prečo nikoho nemáš. Je s tebou priveľa práce.“

„No dovoľ!“

„Ticho!“ X zastavila a udrela mu do tváre, „keby si nebol furt blabotal tie svoje ľútostivé rečičky, tak už sme mohli na niečo dôjsť.“

„Ako napríklad na to, prečo nás pozorujú tie tri ozrutné obludky?“

„Čo?“

Kývol hlavou a ona sa obzrela na malé čierne stvorenia so svietiacimi očami.

„Dobrý postreh.“

„Ja viem,“ Martin zaiskril. Namieril ruku na pravé stvorenie.

„Pri troche šťastia jedno z toho nezabijem, alebo nezničím a zistíme, čo sú zač.“

„Pozor,“ X ho strhla vlastným telom k zemi. Ponad nich preleteli tri strieborné hroty.

„To si zo mňa robíte srandu!“ Martin vystrelil z ruky elektrický impulz do pravého stvorenia. Odletelo iskriac dozadu, kde zrazilo druhé stvorenie, ktoré sa prevrátilo na bok. Tretie začalo hladučko prchať.

„Chytíš ho?“ X vyskočila na nohy a hľadela na stvorenie.

„Môžem to skúsiť,“ zmizol a objavil sa tesne za stvorením tak, že ho lapil do rúk. Zdvihol ho do vzduchu a hľadel zospodu na pogumované kolieska na spevnenom ráme. Zbesilo sa krútili. Martin vysal naprieč zariadením slabý elektrický impulz. Mechanika zahrkala a zastala.

„Zaujímalo by ma, ako to šlo tak hladko, keď to má kolieska.“

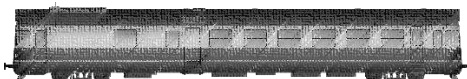
„To ti ja nepoviem, ty si tu na technické záležitosti.“

„Pretože ty to nezvládneš, že?“ Martin pozrel na X, zatiaľ, čo rukou prechádzal po mechanizme.

„Nikdy som nebola donútená sa učiť technické veci. Som antitalent, a?“

„Nič,“ Martin so sebou trhol, „auč.“

„Mat’ol“ chytila ho a pocítila ostrú bolesť. Obaja cítili ako dopadli do trávy. Mozgy im pracovali trošku inak.

„Kde to sme?“ X hľadela pred seba, „cítim na chrbte zem, ale stojím.“

„Nie,“ Martin na ňu pozrel, „hrá sa to s našimi hlavami, pletie to myseľ.“

„Hmn?“

„Len predpokladám, ale vyzerá to tak, že to je dôvod, prečo sa zdalo, že sa to hýbe tak hladko.“

„Čo tým myslíš?“

„Posúva to naše myšlienky. Ovplyvňuje nás to – dáko. Neviem to dobre vysvetliť, ale vidíme veci kúsok inak a myslím si, že som zasiahol do zdroja tejto prapodivnej technológie.“

„Takže toto nie je reálne?“ odstúpila, keď si všimla, že zem pred ňou sa prepadla.

„Myslím, že to hovorí samo za seba,“ Martin pozrel do novo vzniknutej priepasti, vyplňali ju čierne mračná, z ktorých pomaly stúpali čierne chápadlá.

„Prečo mám dojem, že toto neskončí dobre?“

„No, povedzme, že...“ Martin hľadel na hrubé chápadlá, ktoré sa pred nimi týčili.

„Že?“

„Netušíme, ako sa z toho dostať.“

„Vy nie,“ chápadlá sa rozprskli a vytvorili čiernu plochu pred Martinom s X. Stál na nej Erik. Ľavá časť tváre mu iskrila a z nosa mu tiekla krv. Ramenami mu nekontrolovateľne mykalo, zatiaľ, čo kráčal vpred.

„Nerozumiem,“ Martin hľadel na Erika.

„Ja mu jednu uvalím hajzlovi!“ X sa vrhla po Erikovi, ten len zdvihol ľavú ruku. Žena sa vzniesla do vzduchu.

„Zneužívajú moje schopnosti. Chcú všetkých pomýliť.“

„Ako si sa k tomu dočerta dostal? A čo si doprdele zač?“

„Vieš, kto som, Martin. Erik. Som Iluzionista. Spisovateľov najlepších kamarát z detstva. A pred veľmi dávnu dobu som mu niečo sľúbil. Je čas splniť svoj sľub.“

„Nemám tuha o čom melieš, ale krucinál, dostaň nás k nemu!“

„Dostaňte sa ku mne a zachránime ho,“ Erik pristúpil k Martinovi.

„Ako ti môžem dôverovať?“

„Musíš prežiť. V tomto kolosálnom zmätku si ty najkľúčovejšia postava. Najviac podstatná. Ak umrieš, umrie aj on.“

Martin zízal na Erika.

„Daj ma dolu!“ X zvraskla na chalana.

„V skutočnosti ležíš na zemi,“ Erik pozrel na ženu visiacu vo vzduchu, „inak, je milé, že ma konečne vidíš.“

„Čože?“

„Už sme sa stretli, ale nikdy si ma nevidela. Napríklad, keď umrel Dávid.“

„Kto je Dávid?“ Martin pozrel na X.
„Amandin nebohý frajer. Spisovateľ si myslel, že ju ochráni.“
„Ou,“ Martin pozrel na Erikovu praskajúcu tvár, „čo sa ti deje s tvárou?“
„Drancujú moju energiu, Erik nastavil dľaň, „nájdite sídlo spoločnosti A.S.E. a potom sa dostaneme ďalej.“
„Prečo si nastavil dľaň?“ Martin spýtavo pozrel na X a potom späť.
„Pretože je najvyšší čas, aby ste sa prebrali,“ venoval im úsmev a chytil Martinovu ruku. Ich dotyk zaiskril a celý priestor vôkol nich zablikal.

Martin sa ohliadol vôkol seba a potom pozrel na vedľa seba ležiacu X. Nadhodilo nimi. Nachádzali sa v uzatvorenom priestore. Počul motor a trenie pneumatík o asfalt. Potriasol X, ktorá sa prebrala. Okamžite jej zakryl ústa a druhou jej naznačil, aby bola ticho. Zdrapila mu ruku a vykrútila mu ju. Ostal stáť v kŕči bolesti, ona sa posadila. Martin trochu odstúpil. Automobil prudko zabrzdil. Martinom mrsklo o plechovú stenu.

„Do riti, dúfam, že sme ich nezabili,“ ozval sa spredu tlmený mužský hlas.

X pomohla Martinovi vstať a počúvala kroky okolo vozidla, v ktorom boli uväznení. Potichu prešla k dverám, kde začal štrngat' kľúč.

Dvere sa roztvorili a ona v momente držala chlapovi krk zovretý stehnami. Do toho mu päst'ou zlomila nos. Doskočila na zem, pri čom ho podkopla a udrela mu hlavu o dodávku. Martin nehybne stál s vydeseným výrazom v tvári.

Natiahla sa k chlapovi a vzala jeho obušok.

„Čo sa to tam vzadu deje?“ chlap vyskočil z druhej strany. Okamžite dostal pár rán a po chvíli ležal na zemi aj on.

„Ideš?“ kývla na Martina, ktorý preglgol. Vzala obušok pod pazuchu a pozrela na areál, v ktorom sa nachádzali. Martin vyskočil na betónové panely a prezrel si budovu vedľa nich.

„Niekto ich tu musel čakať, neverím, že tu nikto nie je,“ zdrapila Martina za rameno a zatiahla ho za roh. Ten hľadel do výšky.“

„Mne sa nezdá, žeby tu nemali kamery.“

„Niečo na tom bude,“ vykukla spoza rohu.

„Riadne to smrdí,“ Martin vyšiel za roh a mávol na ňu, aby ho nechytala. Presunul sa ku dverám svojím rýchlym skokom. Vo vzduchu bolo cítiť elektrickú energiu – hlavne na mieste, kde stál. Nahliadol na dvere. Plné. Bez priezoru. S bezpečnostným zámkom. Vrátil sa k X.

„Pod', nikto tu nie je,“ kývol na ňu hlavou a normálnym tempom vyrazili k dverám. Priložil ruku na bezpečnostné dvere.

„Čo chceš urobiť?“ nadvihla obočie.

„Uvidíš... vlastne... obaja uvidíme,“ odstúpil od dverí a hľadel na prekážku, „je v nich elektrina,“ cítil prúdiť elektrickú energiu. Sledoval odkiaľ a kam prichádza. Našiel ovládanie. Naklonil hlavu, sám si to však neuvedomoval. Jeho oči sa rozsvietili do belasej farby. Naklonil sa doľava, X ho podoprela a ticho hľadela pred nich. Sťažka povzdychol. Videl, ako prúdenie energie zmizlo. Dvere zasyčali a odhalili priestor, ktorý skrývali. Otriasol sa a chytil si hlavu.

„To je novinka,“ X ho držala, aby nespadol, ale šetri sa, neviem do ktorého čerta lezieme.“

„Chápem, ale musel som to vyskúšať,“ chvíľu z neho prúdil čierny dym, opäť stál na nohách.

„Ale...“

„Už som v pohode. Pod'me!“ odvrkol.

„Takto sa so mnou baviť nebudeš,“ vylepila mu facku. Pokrútil hlavou a vošli do práve odhalenej chodby. Martin za nimi manuálne zatvoril dvere a hľadel na nápisy po stenách. A.S.E. – Rookers. Alebo A.S.E. 16-A.

„Myslím, že sme správne,“ pokračovali po chodbe ďalej. Obchádzali dvere jedny po druhých. Snažili sa prečítať nápisy na stenách, ale všetky boli pre nich v neznámych znakoch.

„Už som to niekde videla,“ pozrela na jedny pootvorené dvere. Vošli do priestrannej miestnosti, ktorá smrdela spáleninou a po zemi boli trosky. Ako po požiari.

„Stále to tu smrdí po požiaru, ale tieto trosky sú aspoň päť rokov staré,“ Martin hľadel vôkol seba, „a nehorelo tu. Sú tu len nahádzané. Niekým.“

„Čo tým myslíš?“

„Pozri sa na to,“ ukázal na trosky, „sú to trámy, keby tu niečo také horelo, táto miestnosť a ani budova by nestála. Všetko by tu zhorelo a stratilo stabilitu,“ prešiel k stene a skrčil sa, a niekto tu niečo skrýva.“

Chytil rukoväť padacích dverí a potiahol ju. Odhalil schodisko. Slabo osvietené.

„Som zvedavý, čo tak desne skrývajú a prečo nechali pootvorené dvere,“ kráčal dolu, X za ním vošla.

Nachádzali sa na chodbe s betónovými stenami, na ktorých bolo niekoľko farebných pásov. Všade kvapkala voda, Martin sa jej snažil neúspešne vyhýbať. Narazili na kovové dvere. X na nich hľadela a zatiahla páčku. Dvere odhalili malý priestor skrývajúci zariadenie s preskleným vekom. Stálo vertikálne a bolo usposobené tak, aby tam mohol stáť opretý človek. Na spodku bola špinavá voda. Prívod elektriky vyzeral byť prerušený. Martin si prezeral zariadenie.

„Taký zastaralý spôsob technológie a vyzerá to, akoby to slúžilo na niečo, čo ešte dnes nevieme,“ prešiel po tom prstom, „aw, dúfal som v alarm.“

Bruško prsta mu zavadilo o škárku, zatlačil ním a s ťažkosťou otvoril malú priehradku na boku zariadenia.

„Máš tušenie, na čo by to mohlo byť?“ X nazrela do chodby.

„Je to podpísané veľmi dávno, väčšina informácií a fotiek je vyblednutá, ale nemyslím si, že toto hľadáme.“

„Pozri na tú chodbu,“ Martin k nej prikročil. Chodba kedysi pokračovala, ale niekto ju medzičasom zalial betónom. A jej jedínú odbočku, ktorú našli, stretol rovnaký osud.

„Myslím, že tu skrývajú veci, ktoré nechceme vedieť,“ X sa oprela o stenu, čím zatlačila drobnú skrinku. Tesne pri betóne sa odhalila miestnosť. Malý priezor.

Po chvíli trápenia obaja skončili dnu. Hľadeli na obrovský priestor s papiermi po stenách. A výpočtami. A fotkou Spisovateľa, Martina, Amandy a Erika.

„Čo je to?“ Martin pristúpil k obrazovke, po zapnutí mu odhalila obraz do vnútra Túlavej, „mám taký dojem, že sme pri zdroji všetkých problémov. Tu má dotýčny bunker.“

„Až na fakt, že tu nikto nie je,“ X vzala do ruky dokument o dopravnej nehode. Jedna z osôb, ktorá pri nej zahynula sa volala Vasenová. Presne ako Matúšová matka. Martin našiel spis so svojím menom. Označený pečiatkou ‚schválené‘, otvoril ho. Začali ho sledovať až potom, čo stretol Spisovateľa. Až po tom, čo sa prejavili jeho schopnosti. Na niečo ich potrebovali.

„Martin?“

„Hmn?“

„Je možné cestovať v čase?“

„Najskôr by to malo prísť a pravidiel. A tiež sú tam otázky okolo imunity. V minulosti by si doniesla vírusy, ktoré by vyhubili ľudstvo, v budúcnosti zas nakazia teba. Takže veľmi sťažka, ale možno, ak by bol niekto veľmi šikovný. Prečo?“

„Pretože,“ na prázdno preglgla, „nie som síce expert, ale táto vec vyzerá ako portál. Alebo trhlina v časopriestore.“

„Ukáž?“ pristúpil k nákresom, „majú tam aj výpočty. Potrebovali by na to veľmi... veľa... energie,“ stuhol, „na to ma potrebujú.“

„Čo?“

„Im nejde o Spisovateľa, ale o to, že furt cestuje. A Iluzionista ho sleduje. Má dost energie na to, aby niečo také dokázal. Ale tým pádom nie je vyhovujúci. Z dákeho dôvodu. Ale ja áno. Zapadám to tej skladačky. Idú po mne. Spisovateľ ani nie je v ohrození. Teda možno je, ale ide im o mňa.“

„Upokoj sa.“

Chytil sa za vlasy a začal si ich trhať.

„Upokojit' sa? Sú dáky psychopati, ktorý najskôr niečo podobné videli!“

„Dobre fajn, pozri,“ podala mu do ruky ďalší spis, „píše sa tu, že jedného dňa tí dvaja zapečatili všetky takéto trhliny medzi svetmi.“

„Svetmi?“

„Realitami?“

„Daj to sem,“ Martin jej spis vytrhol z ruky a očami prechádzal po textoch, „spôsobené časopriestorové trhliny vo veľa svetoch...“ mrmlal si, „...silná väzba na tieto dva... bla... bla... zapečatenie trvalo niekoľko dní... ..spotreba energie... bla... bla... pokusy o drobné generátory.... čo to je za sračky?“ odhodil to na zem a nadýchol sa.

„Martin, sústred' sa, sme na tom dobre, jasné? Vieme, čo sa deje. Môžeme sa zariadiť a pomôcť si. Tebe aj Spisovateľovi.“

Ozvalo sa tlmené búchanie. Trhlo nimi. Vychádzalo z niečoho, čo sa tváril ako skriňa. Martin otvoril dvere. Na zemi ležala známa osoba. Zmlátená a chabá.

„Erik?“

„Ahoj,“ Erikova tvár zablikala, „môže mi niekto pomôcť? Okrem teba? Ublíži ti to.“

„Ja,“ X vošla dnu a pozrela na Erika na zemi, ktorý sa celý triasol. Rozopla mu špeciálne putá a odtiahla ho von z miestnosti.

„Videli sme ho,“ X pozrela na Martina.

„Áno, bol tam, keď nám tie obludy manipulovali mozgy. Takže ho vidíš?“

„Áno vidí ma, už si ma pamätá, tak ma vidí,“ zohol sa v bolesti.

„Čože?“ Martin na neho hľadel.

„Na vysvetľovanie nemáme čas, je tu jeden idiot, ktorý skape, ak si nešvihneme.“

„Momentálne maerie môj vlastný život, ktorý asi budem tráviť ako živí gene...“

„O tebe hovorím.“

„Zavolať si ma sem? Vedel si to,“

„Jasné, lenže nemôžem tu nechať ani Spisovateľa. Ani teba, ani ju,“ pozrel na X.

„Takže čo?“

„Musíme sa dostať do jednej miestnosti. Nikomu nebude príjemná, dúfam, že to je jasné. Ide o život. A bude lepšie ak on príde niekto iný, ako vy.“

„Vysvetlíš nám tie portály?“ X hľadela na Erika, ktorý sa predieral cez otvor do chodby.

„No v podstate pred dákym časom boli po celom svete trhliny, cez ktoré ste mohli prechádzať – medzi dvoma svetmi – niektoré vás doviedli aj do iných realít a časov, ale tieto dva mali silnú väzbu. Netuším prečo. Ale počul som pár krát niečo v štýle, že jeden z tých svetov stvoril Autor.“

„Keď už máme Spisovateľa, budeme mať aj Autora,“ Martin rozhodil rukami.

„Neverím tomu, ale po tom, čo to tu jeden chalan, Anzelm, Matúšov kamarát,“ pozrel na X, „celkom zdemoloval, tak akosi ustáli. Kolujú klebety, že za to môžu dvaja ľudia, ktorí ho uväznili v tom druhom svete. A tiež sa šepká, že sú takí, čo by chceli tieto portály znova. Šepká. Myslím, že Martinovi je jasné, prečo sme tu.“

„Chceš ma použiť ako generátor?“

„Želal by si si, aby som to bol ja,“ vyšli do chodby v budove, svetlá boli konečne normálne. Kráčali vpred.

„Kam to ideme?“

„Na miesto, ktoré mi dodnes naháňa hrôzu.“

„Počkaj, ten smrad,“ Martin potiahol nosom, „cítiš to?“ otočil sa na X.

Prikývla, obaja vošli do miestnosti s veľkou nádobou napustenou žltkastou tekutinou.

„To je odporný zápach,“ Erik so sebou zatriasol.

„Je to ako ten oblek, ktorý ma vyliečil.“

„Je to regeneračný roztok,“ X pozrela na Martina, „a poriadne množstvo, hádam, že si to dobre naplánovali. Udržalo to pri živote toho tu,“ buchla Martinovi do ramena.

„Poznám to, tiež mi to pár krát pomohlo v živote, ale nikdy som po tom netúžil.“

„Poďme preč,“ Martin odkráčal do chodby.

„Si v pohode?“ X si prezrela odzadu.

„Úplne. Najskôr dnes umriem, alebo ma uväznia, ako si želám, aby som toho psychopata nestretol.“

„Verím tomu,“ chytila ho okolo krku a objala, „neboj, nedáme ťa. A ten psychopat tiež nie. Ak si si všimol, ako sa na teba pozeral, ako ťa so mnou nechal, tak dobre vieš, pre koho to robil.“

„Pre ňu.“

„A mal ju rád.“

„Áno, ale tiež ju nezachránil,“ pozrel k zemi, „a ani ja, takmer som tam umrel. Asi som mal, možno by mu potom dali pokoj.“

„O tom pochybujem. Skúsili by ma vycucat' aj z toho zvyšku, čo mám, ale vedia, že stačiť nebude.“

„A keď sme tu obaja?“

„Doniesli sme im raj až pod nos,“ Iluzionista rukou oboch zastavil, z chodby sa vyrojilo asi dvadsať čiernych stvorení so svietiacimi očami. Erik mávol oboma rukami. Každé stvorenie explodovalo.

„Detské hry na mňa neplatia,“ zamračil sa, „nepošlete po mne ľuď, čo? Lebo im môžem pomotať hlavy.“

„Čo sa deje?“ X priskočila k Erikovi.

*Mäkké techniky, relaxačná masáž,
maskérske a fyzioterapeutické služby,
tejpovanie a iné*

kontakt:

+421 948 686 029

a.jurkemikova@gmail.com

„Myslím, že nastražili pár pascí, aby zdržali kohokoľvek, kto pôjde týmto smerom. Hlavne mňa.“ Do chodby vstúpil kovový robot. Vystrel mechanickú pažu so zbraňou namierenou na nich. Zbraň zabzučala a tesne pred výstrelom sa prudko otočila o stoosemdesiat stupňov. Robotovi odletela hlava dozadu. Martinovo rameno sa zrazilo so stenou. Oči mu svietili na bledomodro.

„Hovorila som ti, aby si to už nerobil. Hlavne teraz, nepotrebujeme...“ nestihla k nemu ani priskočiť a už stál na nohách.

„To temno, čo máš v sebe,“ Erik naňho hľadel“ t’a síce vie uzdraviť, áno, ale nemysli si, že to bude fungovať večne. Šetri sa.“

„Niečo o tom vieš?“ Martin ho prebodol pohľadom.

Erik nastavil ruku a vypustil z nej kúdol čierneho dymu.

„Si rovnaký ako ja?“

„Povedzme to tak, že máme toho veľa spoločného.“

„Čo to zapríčinilo u teba?“ Martin zdvihol ruku a nad ňou sa mu zjavila lebka z čierneho dymu.

„Povedzme, že silný výboj ener... pst,“ prudko sa otočil do chodby. Martin aj X sa na seba spýtavo pozreli. Erik otvoril dvere a naznačil im, aby vošli dnu. Poslúchli, no Erik už nestihol vojsť. Oni len počuli ako niekto vošiel do chodby pred Erika. Ten sa pozeral na pre nich neznámu osobu.

„Vidím, že si sa dostal zo svojho zajatia,“ mužský hlas im neznel povedome.

„Je čas to skončiť,“ Erik tleskol a vytvoril medzi dlaňami elektrický výboj.

„Myslíš si, že som sa na toto nepripravil?“ Erik počul slabučké cvaknutie a potom elektrický šum zo stropu. Elektrický výboj vystúpil k stropu a zdvihol mu ruky nad hlavu. Erik s nimi nevedel pohnúť.

„Erik, Erik, Erik,“ postava pristúpila pred chalana, na čelo mu oprela hlaveň revolvera, „človek by povedal, že si...“ pozrel na otvorené dvere.

„Streľ ma!“

„Chcel si sa skryť? Stihol by si to, nie?“ venoval mu spýtavý pohľad, „vieš, už je tu. Spisovateľ. Aj Roderika. Dobre to vieš, takže už je to vybavená vec. Všetko sa stane tak, ako sme to naplánovali. A dozvie sa, čo si mu spravil so spomienkami. Na tom si dám záležať. Ale najprv sa pozriem, koho si to sem schoval.“

X stála pripravená za dverami, do miestnosti vrazila zbraň a prudko sa otočila. Chytila ruky cudzieho chlapa pritiahla ho k sebe a čelom ho omráčila. Zbraň odkopla na druhú stranu miestnosti.

„Nechcel by som byť proti tebe,“ Martin vyšiel z miestnosti k Erikovi a pozrel hore .

„Vyser sa na to,“ Erik pozrel na svoje ruky spútané elektrickou energiou, „na to nie je čas. Musíš zachrániť seba a Spisovateľa. Jasný?“ Roderike never, je to dôležité.“

„Nenecháme ťa tu...“

„Sklapni Martin! Ak ma vyslobodíš, nepomôžeš si. Môžem ho zdržať. Najskôr ma zastrelí, ale na tom už nezáleží. Padaj! Urobil som toho dost'. Chod! Zachráň sa a zachráň ho. Prosím!“

„Pod', nájdeme ich,“ X strhla Martina, ktorý neochotne bežal smerom, kam ho ťahala.

„Prečo sa musí všetko tak srať? Do prdele!“

„Upokoj sa! Toto musí skončiť.“

„Kto je vôbec Roderika?“

„Netuším, ale nemáme jej veriť,“ X zastala na križovaní chodieb.

„A teraz kam?“

„Nemôžeš...?“

„Čo? Použiť svoje schopnosti? Ak je stále zapnutá tá vec, čo ho drží, tak nie. Skončím rovnako ako on.“

Ozvalo sa zabuchotanie z chodby pred nimi. Spýtavo sa na seba pozreli.

„Všetci normálni ľudia by šli preč, my?“ X povzdychla a vydala sa za rachotom. Martin rozhodil rukami.

Roderika zastala pred hlavnou bránou spoločnosti A.S.E. Spisovateľ na ňu spýtavo hľadel a čakal.

„Môj otec tu pracuje,“ povzdychla, „a tieto malé príšerky, čo sa tu vyskytujú sú z mojej poviedky. Zvláštny pocit.“

„Myslíš, že ich vytvoril?“

„Myslím, že ich zostrojil podľa mojej poviedky,“ Roderika si pretrela oči, „je čas to skončiť.“

„Veru tak, tak ma veď, konečne urobíme poriadok.“

„Tadeto nie, musíme to obísť, tu sú kamery.“

„A kde nebudú?“

„Za rohom,“ chytila ho za rukáv a ťahala ho na cestu.

„Kamery tu síce nevidím, ale ani dvere.“

„Žiadne tu nie sú,“ žmurkla na neho a trochu sa od neho vzdialila.

„Ako sa...“ stuhol, keď otvorila poklop kanálu, „to nemyslíš vážne?“

„Je odľahčený, pod' niečo ti ukážem,“ vliezla dnu.

„Dobre, fajn, chystám sa vliezť do kanála,“ Spisovateľ prišiel nad otvor a prekvapilo ho, že dolu videl osvetlenú chodbu. Zliezol.

Stál pri betónovej stene, ktorá zakrývala zvyšok chodby. Prstami prešiel po mieste, kde betón a stena boli spojené.

„Prečo zrušili zvyšok chodby? Zaliali ju?“

„Keď to tu budovali, tak našli tieto chodby. Opustené tunely. Niektoré z nich využívajú ako únikové východy a niektoré ako tajné skrýšy. Kolujú zvesti, že šlo o dáky projekt z pred druhej svetovej vojny. Ale väčšina tých chodieb aj tak bola porušená a nikam nevedla. Alebo boli zasypané, tak ich zaliali betónom.“

Spisovateľ pozrel na nápis FREEZX na stene a len ticho prikyvoval.

„To znie, ako celkom dobrý námet na príbeh,“ kráčaľ za Roderikou, ktorá prišla k dverám.

„No a teraz tá ťažšia časť,“ vydýchla a vylúpla z dverí malú krytku. Odhalila biele klávesy, „snáď si ešte pamätám kombináciu.“

Päť, šesť, deväť, tri, šesť, jeden, deväť a jeden. Každé z nich zatlačila poriadne, chvíľu počkala a malinká kontrolka sa slabučko rozsvietila. Zámok zapraskal a zasyčal. Dvere sa podvihli o pár milimetrov.

„Fajn,“ chytila ich a nechala Spisovateľa vojsť do miestnosti s požiarnym schodiskom. Vyšiel na prvé poschodie a skúsil otvoriť dvere. Nepohol ani kľučkou.

„Sú falošné,“ Roderika ho ťapla po ramene, „majú to dobre zabezpečené.“

„Ako to, že o tom vieš?“

„Pár krát som sa sem za tatkom vlámala. Keď som bola menšia.“

„Trochu strácam dôveru.“

„Neblbni a pod,“ zatlačila do steny vedľa dverí, tá sa odsunula a odhalila kanceláriu. Prázdnu. Len so stolom a stoličkou. Prešli k dverám, kde nazreli do chodby. Vtedy si Spisovateľ uvedomil, že stôl má priehradku a niečo v nej leží. Niečo zelené. Zelený zápisník.

„Vydrž chvíľku,“ prešiel k stolu a vzal ho. Poznal ho.

„Si v poriadku?“ pozrela na Spisovateľa, ktorý prelistoval všetky strany. Každá jedna bola označená červenými pečiatkami. Prichyšané a dokončené.

„Nie,“ pozrel na Roderiku, „ako je možné, že to tu je?“

„Netuším, môj otec to tu má už niekoľko rokov.“

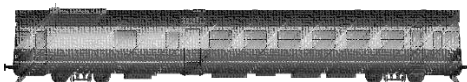
„Viac ako sedem?“

„Najskôr?“

„Preto sa to deje,“ zamračil sa, „je koniec, toto tvojmu tatkovu neprejde.“

„To dúfam,“ nazrela z chodby, „máme čistý vzduch, mal by sa nachádzať o poschodie nižšie v strednom bloku. Má tam dáky projekt, na ktorom pracuje. Niečo s energiou.“

„Podme!,“ vzal ju za rameno a vošli do chodby.

Omráčený chlap sa prebral, pozrel na dvere, kde stál Erik s rukami nad hlavou. Našiel na zemi svoj revolver a vstal.

„Vieš, Erik, človek by povedal, že si dost' inteligentný na to, aby si vedel, že dnes neprežiješ. Ale zjavne si myslíš, že môžeš byť hrdina,“ chlap mu napľul na tvár, „ale si nič. Úbohý a ľahko manipulovateľný nič!“

Erik pocítil ako dostal päst'ou pod rebrá, od bolesti ho prehlo. Keď otvoril oči, zbadal pred sebou opäť zbraň.

„Dnes si už príležitosť mal,“ pravou nohou chlapa podkopol, no ten udržal rovnováhu a vzápätí mu jednu vylepil. Zdvihol zbraň a namieril mu na predlaktie. Vystrelil. Erikovou rukou švihlo dozadu. Tok energie prerušilo a on dopadol na zem. Guľka mu polámala niekoľko kostičiek a tiekla mu krv. Erik sa v bolesti pokúsil zvinúť, no chlap ho k sebe prudko pritiahol, čím ho vystrel. Silno mu dupol po rebrách, čo spôsobilo, že Erik zalapal po dychu a zároveň mu prasklo niekoľko rebrových kostí.

„Dúfam, že prežiješ dost' dlho ty špina,“ kopol ho do boku,“ chytil ho za tričko, „chcem, aby si videl ako som uspel,“ začal ho ťahať po chodbe za sebou. Erik nechal svoju hlavu len tak visieť na bok.

„Aký je náš plán?“ Martin zastal pri dverách, spoza ktorých prichádzali zvláštne zvuky. X zastala, ešte v chodbe.

„V prvom rade je čas zbaviť sa týchto dvoch robotov, ktorý, ako sa zdá, nám prišli robiť problémy,“ vbehla do chodby. Martin vybehol von.

„Jasné, ja nemôžem využiť svoje schopnosti,“ pozrel najprv na jedného a potom na druhého, „ale chlapi, na niečo ste zabudli! Že som ajt'ák.“

Jeden z robotov na neho vystrel ruku, Martin chvíľu na neho hľadel.

„No čo, strelíš ma?“ zamával na neho rukami a začal sa hýbať v náznakoch tanca.

X sa ukrytá v chodbe plesla po čele.

Martin vyskočil na bok, tesne pred tým, ako robot vystrelil a trafil druhého. Tomu sa poškodila hlavná schránka a zjavne aj koordinácia pohybu, pretože vbehol do steny a šúchal sa po nej k zemi. O chvíľu znovu stál, no jeho motorika bola stále chabá a tak vbehol do chodby k X. K uzamknutým dverám, ktoré rozbil a padol do šachty. Na spodku sa rozbil.

„Aj to je možnosť,“ X pozrela dolu.

Martin pozrel na robota, ktorý práve odpravil svojho kolegu. Už na neho mieril. Spustil sa na ríť, no výstrel mu prešiel po hlave.

„Moje vlasy!“ cítil ako mu rýchlo dorástli, „zaujímavé.“

X o chvíľu stála pri ňom a držala zbraň nad nimi. Pomaly klesala dole, pretože prevody boli silnejšie ako ona. Martin podliezol robota a za jeho chrbtom si prezeral škatuľu s varovaním vysokého napätia. Chytil všetky káble a odtrhol ich. Robot na chvíľu zastavil a vystrel sa. Prudko sa otočil na Martina. Pokúsil sa vystreliť, no nič sa nestalo. Robot sa pokúsil Martinovi jednu vraziť. Len tak tak sa uhol.

X vzala dýku a zabodla ju do skrinky. Počula pišťanie a syčanie. X odstúpila a Martin k nej preliezol.

„Myslím, že to buchne,“ robot vrazil do steny. Obaja sa skryli do chodby, na ktorej konci bola teraz odhalená šachta. Na chvíľu ich ožiaril výbuch.

„Som to len ja, alebo je tento deň úplne mimo?“

„Je mimo,“ X sa otriasla, „a bude horšie, budeme musieť zísť dole,“ kývla na šachtu z ktorej prichádzalo buchotanie.

„Veľmi sa mi tam nechce ísť, neodídeme radšej? Nebude to lepšie?“

„Aj ja si to vravím, ale najskôr by sme mali počúvať tvojho šialeného kamaráta.“

„A ktorého? Sa v nich strácam už.“

„Dobrá poznámka,“ X pozrela dole, hľadala niečo, po čom by mohli zliezť.

„Nie je to tak vysoko, ale určite tu niekde sú schody.“

„Veľa šťastia s hľadaním.“

„Tie chodby.“

„Čo je s nimi?“

„Bežal som v nich. Už som tu bol. Vtedy, keď zomrela,“ Martin pozrel na šachtu pod sebou, sadol si na jej okraj. Päťou udrel do steny. Vystrčil sa mu schod.

„To by šlo,“ pozrel na X, „nie nevedel som o tom, netuším o čo kráča. Som zmätený rovnako ako ty.“

„Nie, nie tak ako ja,“ X sa nadýchla a zliezla dole pár skokmi, pri ktorých sa odrazila niekoľko krát od steny. Hľadela do priestoru pred sebou. Martin dopadol kúsok za ňu.

Stálo pred nimi niekoľko desiatok malých čiernych robotov so svietiacimi očami. Martin vystrel obe ruky.

„Si si istý?“

„Nie, ale dúfam, že som dostatočne vzdialený,“ ruky mu zaiskrili. Žily sa rozžiarili do modra a okolo zovretých dlaní vytvorili energetické gule. Silná elektrická energia vyšľahla smerom na stvorenia. Väčšinu z nich vyradil z prevádzky. Ostali len tri. A všetky tri naraz vystrelili šíp smerom na X. Martin skočil a chytil všetky tri. Zastal. Stuhol a hľadel vôkol seba. Široká lúka.

„Čože?“ pustil kovové predmety na zem. Zmizli akoby ich niekto vzal.

Pomalé tleskanie. Otočil sa za ním.

„Výborne synak, dotiahol si to sem. Na svoju smrť.“

„Otec?“ odstúpil.

„Snáď sa ma bojíš? Však si zabil vlastnú matku. A kopy ľudí v Kubíne. Si hľadaná osoba. Vrah.“

„Nie som vrah!“ uvedomil si, že jeho ruky stále žiaria na modro.

„Nie? Tak prečo si nechal toho úbohého Erika na pospas osudu? Snažil sa ti pomôcť a ty si ho tam nechal. Si neschopný! Umrela tvoja matka. Erik. Amanda. O chvíľu aj ty. Aj tu ženská, čo si hovorí X. Spisovateľ. Všetci. Nikoho nezachrániš! Nikdy som ťa nechcel,“ muž pred Martinom sklopil hlavu a zapálili sa mu ruky. Vystrelil po ňom plamene.

„Ty si odišiel! Nebol si schopný sa o nás starať!“ Martin nachystal energetickú guľu, ktorú sa práve chystal vrhnúť po svojom otcovi. Vytvoril pred sebou elektrický štít.

„Ty nie si môj otec. Netuší, kde som. Nemá odkiaľ.“

„Úbohé. Ste tak ľahký terč na sledovanie.“

„Sklapni! Ak by si bol môj otec, vedel by si moje prostredné meno!“ Martin mával rukou a vytvoril si z čiernej hmoty kreslo, do ktorého sa posadil.

Chlap hľadel so zvráteným pohľadom. Pokrútil hlavou.

„Nemáš stredné meno!“

„Ale mám, môj otec na tom trval. A potom zmizol. Pche,“ Martin si preložil nohy cez seba a mávnutím ruky si vytvoril prelud šálky.

„Možno sa raz zlepším a budem si môcť vytvoriť skutočnú kávu,“ mykol ramenom a odhodil šálku do štítu.

„Niečo ti poviem,“ usmial sa na obraz svojho otca, „Spisovateľa možno okašleš, ale mňa nie,“ zrušil štít a mávol rukou smerom na otca, „vidíš.“

Z postavy pred ním ostal len náhrobok. Natiahol si krk. Pocítil na tvári facku.

X ho podopierala.

„Zlý čas na omdlievanie,“ zdvihla ho.

„Snažia sa ma zmiast'. Vytvorili prelud môjho naničhodného otca.“

„Takže si na to prišiel,“ pustila ho a on hľadel pred seba.

„Áno, ale nemyslím si, že to bude také ľahké, kde to sme?“

„To, vyzerá ako to zariadenie, ktoré má z teba vysať všetku tvoju energiu,“ ukázala na obrovskú spleť káblov a mechanických paží.

„Neviem prečo, ale mám taký pocit, že sme vošli do pasce,“ mávol rukami a zbadal robota s jeho podobizňou, „to si zo mňa robíš kozy? Vážne?“

„Toto bude zaujímavé,“ X pokrčila ramenami, „ale zatiaľ sme s robotmi mali...“ blyso sa tesne vedľa nej.

„Málo problémov, asi je čas to zmeniť“ Martin skočil a vzal X do bezpečného výčnelku a vrátil sa k robotovi, ktorému uštedril elektrický výboj. Ten ho absorboval a oplatil mu to presne mierenou ranou. Martin odletel do steny. Vstal a spojil svoje ruky. Vytvoril okolo seba štít. Kráčal vpred.

Robot na neho vyslal ďalší záblesk. Martin neotáľal a vystrelil po ňom čierny závoj. Robota nadvihlo a odsotilo dozadu. Skontroloval svoje ruky a vytvoril okolo seba čierny štít.

Martin naklonil hlavu a povzdychol.

Robot k nemu doskočil a ich štíty cez seba prenikli. Robot ho vzal pod krk. Martin sa rozochvel a vymanil sa zo zovretia. Chytil robota dozadu a pokúsil sa ho prehodiť dozadu, no robot ho chytil a prehodil dopredu. Martin dopadol na chrbát.

„Bojím sa toho dňa, keď sa prestanem rýchlo,“ vyhol sa ostrej čepeli, „liečiť,“ uhol sa znova a namieril na robota svoju najsilnejšiu strelu. Robota chvíľu motalo. Našiel stabilitu a vystrelil po Martinovi drobné čepele nabité energiou. Martin skočil za robota a päst'ou vrazil do kovu. Odskočil a chytil si dľaň.

„Do prdele! Do prdele!“ skákal od bolesti, mechanický človek sa otočil a vrazil mu čepieľku do hrude. Martin pozrel na miesto, kam sa zaborila. Mal tam vytvorenú čiernu vrstvu. Chytil robotickú hlavu do dlaní.

„Zábava skončila, kámo,“ dal ruky dole, vytvoril okolo svojich rúk hustú čierňavu a udrel do hora. Robota podobralo a vyhodilo k stropu, kde skončil v čiernej sieti. Martin prekrížil ruky. Sieť robota rozkrojila na malé časti, ktoré dopadli na zem.

„Tiež by som proti tebe nechcela stáť, ale ako zvládaš to temno?“

„Zatiaľ fááájn,“ zaúpel a zakryl si oči. Rozsvietili sa mu do belasej modrej.

„Isto?“ X odstúpila.

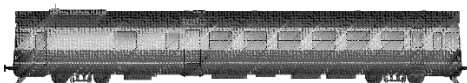
„Je čas,“ jeho hlas znel hrubo a hlboko, „využiť môj potenciál. Koniec srandičiek.“

„Okej?“

Martin sa mierne vzniesol nad zem, pričom mu žiarili žily aj oči a pod ním sa tvoril čierny dym.

„Teraz sa t'a vážne bojím.“

„Neublížim ti,“ pozrel na zariadenie, ktoré mal pred sebou.

„Čo tu robíte?“ stráž zastavila Spisovateľa s Roderikou na chodbe.

„Eh?“ Roderika sa snažila nájsť výhovorku.

Spisovateľ mu jednu vrazil.

„Na toto nebudem hrdý,“ pozrel na Roderiku, „vôbec nie, ale nebude dlho na zemi.“

„Stojte,“ strážca za nimi vykrikol, „fajn,“ vytiahol zbraň a vystrelil.

„Majú tu snáď všetci zbrane?“

„Vyrábajú ich tu, takže... viacmenej.“

„Aha, fajn,“ Spisovateľ zastal pri schodisku.

„Výborne, zídeme dolu a budeme tam. Hádám.“

„Nie si si istá?“

„Je to dávno, čo som tu bola.“

„Dobre,“ Spisovateľ zišiel dolu schodiskom a zastal. Pri fotkách z interiéru Túlavej. Pri fotkách na ktorých bola Amanda.

„On ju zabil!“ udrel päst'ou do steny.

„Upokoj sa, už sme skoro tam. Už je to skoro hotovo. Za chvíľu bude po všetkom.“

„Neviem čo mu urobím, ale dúfam, že si zmierená s tým, že ma neprežije.“

„Silné slová, ideme tam bez plánu, takže opatrne, lebo ak sa niečo poserie, neprežije to ani jeden z nás.“

„Dnes mi to nevadí, pokiaľ pri tom umrie aj on.“

„Dobre, je čas,“ zatlačila kľučku na dverách. Nič.

„Počkaj,“ Spisovateľ ju zatlačil a potiahol k sebe a zatlačil od seba.

„Asi musíme obaja, čo?“ odtláčili dvere a vošli do veľkej miestnosti. Preletel okolo nich modrastý záblesk.

„Soráč,“ zakričal Martin, „ale doteraz to tu bolo ako vo vojne.“

„Martin?“ Spisovateľ hľadel na dvojicu stojacu pred obrovským zariadením, „X?“

„Spisovateľ, koho to vedieš?“ Martin kývol na dievča vedľa neho.

„Ona ma sem viedla. Roderika.“

„Never jej,“ Martin aj X to povedali jednohlasne.

„Ľudia, jej otec je za tým všetkým, chcem ho zastaviť.“

„Nie. Ona je s jej otcom,“ Martin vykročil vpred.

„Hej, preto priviedol na svet toľko zla a ona utiekla. Našiel som ju ako ju Erik trýznil a tvrdil mi, že je zlá.“

„Ona je zlá!“ Martin vykrikol.

„Ten tón si vyprosujem! Odkiaľ to môžeš vedieť?“

„Erik!“

„A sme tu zas, natlačil vám... argh,“ pozrel na Roderiku, ktorá mu zabodla do brucha nôž.

„Vieš, si celkom blbý, ak nepočúvaš svojich kamošov a veríš cudzím ľuďom,“ dala mu pusku na líce, „snáď si si nemyslel, že ťa ho nechám zastaviť.“

„Argh,“ klesol k zemi. Martin skočil, ona len stlačila tlačidlo na svojom telefón, ktoré Martina zastavilo vo vzduchu.

Nenaplnené očakávania.
Aj o tom je krátka poviedka
s názvom R.T.S.

Nájdete na:

 Knizky.sk

„Pusinka, kam sa ženieš?“ pohľadila ho po tvári, „myslím, že už vieš kvôli komu sme tu, že?“

Spisovateľ kľučal na kolenách, držiac si krvácajúcu ranu. Z úst mu tiekla krv.

„Prepáč,“ pohľadila Spisovateľa, „ale ten nôž by som nevyberala, ak sa chceš dozvedieť, prečo sme tu. A hej, sme tu kvôli Martinkovi.“

Vystrela sa.

„A ty?“ pozrela na X, ktorá pokojne stála na mieste, „nevyzeráš, že sa ma bojíš.“

Mávla rukou do vzduchu.

„Neviem, prečo by som mala. Nemám schopnosti. Viem sa bit' a zatiaľ si ublížila dvom mojím kamarátom.“

„Amanda nebola tvoja kamarátka?“

„Áno, zväčšuj to,“ X si pošúchala ruky, „podme si to povedať päťami.“

„Ale prosím ťa, prečo by som si s tebou špinila ruky?“

„Lebo ťa zastavím!“

„Ty?“ začala sa nekontrolovateľne smiať, „moja zlatá, dohliadneš na to, aby Spisovateľ neumrel, kým sa nedozvie celú pravdu.“

„A to už prečo?“ stuhla, keď pocítila, že jej niečo chytilo ruky a spútalo ich.

„Nemôžeš ma poraziť,“ chytila X za vlasy a vrhla ju k Spisovateľovi. Ten si ľahol na zem a stonal v bolesti.

„Prežil som horšie veci,“ zachrčal.

„A zabila ťa psychopatická žena,“ poslala mu pusinku.

X sa nenápadne odpútala a dala sa za Spisovateľa, tak aby nikto nevidel, že má voľné ruky.

„Cestou sem sme videli regeneračný roztok,“ šepala mu, „ale teraz chvíľu počkajme, vydržíš?“

Prikývol.

„Nešepkajte si tam,“ chytila nehybného Martina a ťahala ho za sebou, „bože ako som sa na toto tešila.“

Vložila Martina do kresla a pripútala ho.

„Teraz to kúsok zabolí,“ vzala ihly a zaborila mu ich do predlaktí. Na čelo mu pripla snímače a zdvihla kreslo do hora, aby mu mohla pripútať lýtka. Pociťil ako mu do chrbta vošli ihličky.

„Dúfam, že to je pohodlné, neboj, nebude to dlho, len si otvoríme portál, aby sme sa mohli vrátiť späť.“

Otočila sa na Spisovateľa, ktorý ležal v mláke krvi.

„Potrebovali sme, aby si nám našiel vhodného kandidáta, pretože inak nemôžem otvoriť interdimenzionálnu trhlinu. Dostali sme sa do vášho sveta, ale nechceli sme tu ostať.“

„Suka! Vieš koľko životov ste zničili?“ X na ňu vykrikla.

„Mali sme ti zapchať ústa,“ potiahla páku a Martina vynieslo vysoko do vzduchu. Zastonal. Pred ním sa vysunulo niečo ako delo. Napojené na veľa vodičov.

„Neboj, napálime do teba dáky prúd energie, aby sme ťa nabili,“ pozrela na dvere, „ale najprv malé prekvapenie pre Spisovateľa.“

Do miestnosti vošiel chlap ťahajúc Erika za tričko. Pritiahol ho pred Spisovateľa.

„Vidím, že si sa činila.“

„Jasné, papá,“ usmiala sa a vzala si nový nôž spoza konzoly.

„Výborne,“ udrel Erikovou hlavou o zem presne pred Spisovateľovou, „pozrime sa koho som ti doniesol, Spisovateľko, nie je to tvoj najlepší kamarát z detstva?“

„Prepáč, kamarát,“ Erik zastonal. Spisovateľ len pokrútil hlavou.

„Aké smutné, že tu dnes obaja umriete, posledné stretnutie. Malo by byť veľkolepé. A však aj bude, uvidíte niečo, čo ste ešte nikdy nevideli. Ale najprv chcem, aby si mu povedal, čo si urobil s jeho pamäťou,“ udrel Erikovou hlavou o zem, tá sa rozložila na pixely a potom znova zaostřila, „rozumel si mi?“

„Prepáč, kamarát,“ Erik sa pokúsil o nádych, no opäť bol donútený udrieť si hlavu o zem, „nechcel som.“

„Nech to netrvá celý deň,“ kopol do neho.

„Musel som,“ vykašľal krv, „ti manipulovať so spomienkami. Donútili ma.“

„Presne tak,“ chlap Erika vzal a odhodil k stene, „premenil ti spomienky. Aby si si myslel, že si vyrástol pri fontáne. Ale ty si sa s'ahoval. Každú chvíľu. Nezdá sa ti, že

máš zastreté spomienky? A vieš, čo je na tom smutné? Že už nikdy sa nedozvieš pravdu,“ napľul mu na tvár. X sa neskutočne držala.

„Vidím, že máme aj host'a navyše,“ prešiel k X, ktorú si prezrel a pohladil ju po tvári, „škoda, že na teba nemám čas.“

X šikovne vytiahla z jeho vrečka malý ovládač s jedným tlačidlom. Nevšimol si to a odišiel k riadiacej konzole.

„Papá, tešíš sa domov?“

„Roderika, zlatko, ani netušíš ako!“ stlačil niekoľko tlačidiel a nastavoval hodnoty. Podal Roderike zbraň. Vzala ju a pozrela na Erika, ktorý sa nemotorne postavil. Zhlboka dýchal.

„Krásne. Tak veľmi sa snažiť všetkých zachrániť, ale je jasné, že si zlyhal,“ vystrela na neho ruku, „ale chcem aby si videl, ako sme uspeli.“

„Vždy jeden z porazených musí prejsť,“ odkašlal si krv, „k víťazom, nie? Chcem vidieť svet, z ktorého ste prišli.“

„Zaujímavé,“ Roderika mykla plecami, „vyzeral si, že ma nemáš rád.“

„Nemám ťa rád, ale mám rád predstavu rozšírených možností. A to mi nový svet ponúka, chcem ísť s vami.“

„Jasné,“ keď stál pri nej, chytila ho a pritiahla k sebe. Pobožkala ho, „myslela som si, skúsil si sa hrať s mojou hlavou, ale akosi ti to nejde.“

Vylepila mu a chytila ho za zdravú ruku. Vystrelila mu do chodidla.

„Dieť!al“ muž na ňu pozrel, „musím sa sústrediť, nestrieľaj zbytočne.“

„Prepáč, papá, neodolala som,“ chytila Erika a pripútala ho k sebe, „dúfam, že ťa to bolí.“

Erik jej skúsil jednu vraziť, no dala mu lakt'om po nose z ktorého okamžite začal krváčať.

„Na toto si slabý.“

„Roderika, zlatičko, je čas,“ jej otec prešiel k veľkej páke, ktorú chytil, „priprav sa na zázrak, ktorý je možný vďaka nášmu sedemročnému plánu!“

Nič nepovedala, hľadela, ako jej otec zatiahol páku a počúvala krásnu symfóniu elektrickej energie.

Delo mieriace na Martina sa aktivovalo a vysalo lúč do jeho hrude. Zastonal. Prehlo ho a celý sa vrtel od bolesti. Vystreľovali od neho elektrické blesky do všetkých strán. Spisovateľ mykol hlavou, X ho chytila a pohladila.

„Ešte chvíľu kamarát, vydrž to, zachránime ho, sľubujem.“

Spisovateľ vystrel ruku na Erika, ktorý na neho hľadel. Pozrel na Roderiku s jej otcom. Obaja sledovali ten úkaz, ktorý práve vytvorili. Nad ich hlavami sa elektrické blesky začali krútiť v istom tvare.

„Je to nádherné,“ Roderika hľadela hore. X sa postavila a mávla na Erika s ovládaním, ktoré vzala chlapovi. Stlačila gombík. Erik prikývol a skočil. Roderiku vzalo s ním. Vrazil ňou do steny, vyslal cez ňu elektrický prúd a vytrhol sa z pút. Dopadla na zem.

„My sme spolu ešte neskončili,“ skočil späť k páke.

„Čo to,“ chlap na neho hľadel, pokúsil sa nahmatat' zbraň.

Erik s ním skočil do vzduchu a hodil ho o zem, chlap zastonal od bolesti.

„Prestaň! Všetko zničíš!“

„O to mi ide!“ chytil páku a pozrel na Spisovateľa so zat'atými zubami. Skočil k nemu a X.

„Ber ho k tej tekutine. Inak umrie. Ledva dýcha! Nezabudni, musí byť nahý.“

„Zastav to!“ Spisovateľ hľadel na Martina, ktorý kričal od bolesti, „nenechaj ho trpieť!“

Erik prikývol, prosebne pozrel na X a skočil k páke. Nadýchol sa a pozrel na Martina.

„Tak predsa som to bol ja,“ povzdychol a zatlačil páku do polohy vypnúť. Lúč prestal do Martina svietiť. Ale Martin naďalej kričal. Záblesky energie stále lietali v kruhoch dookola. Erik vyskočil na strop a hľadel na Martina, ktorý sa vrtel. Erik dostal energetický záblesk, ktorý ho odsotil do steny a šuchol sa na zem. X zdvihla Spisovateľa, ktorý z posledných síl hľadel hore.

„Nie,“ šepol a vykašľal krv.

Záblesky energie sa centrovali okolo Martinovho tela. Vytvorili modrastú membránu, v ktorej zmizla Martinová spodná časť tela. Záblesky z jeho vlastného tela ho začali pohlcovať. Miestnosť ožiarilo modré svetlo. X spadla so Spisovateľom na zem. Chlapa odsunulo o niekoľko metrov. Roderiku oprelo tuho o stenu a Erika prevrhlo v jeho pokuse o skok. Dopadol na zem. Vyskočil hore, kde sa situácia upokojila. Pozrel na

kreslo, kde sedel Martin. Zostal tam dym a pár elektrických iskier. Zalapal po dychu. Zakryl si ústa. Skočil dole, pred X. Krútil hlavou.

X prikývla. Vzala Spisovateľa do chodby, ktorou sem chlap dotiahol Erika.

Erik sa postavil nad chlapa.

„My sme spolu skončili,“ vzal chlapa pod krk a švihol ním o stenu. Chlap stonal od bolesti. Pomaly k nemu pristúpil a nabil si elektrickú energiu v zdravej ruke.

„Ja sa vyliečim, ale čo ty?“ zdvihol ruku presne v momente, keď mu cez hruď preletel náboj. Pozrel na Roderiku. Padol na kolená a potom na tvár. Roderika dobehla k svojmu otcovi a pomohla mu vstať. Odišli a zatvorili za sebou dvere. Erik bezvládne ležal na zemi. Hľadel smerom na ovládaciu konzolu. Ledva dýchal. Obalil ho oblak čierneho dymu a jeho ruka sa zhojila.

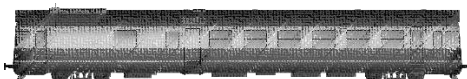
X niesla Spisovateľa na rukách, jeho viečka sa zatvárali. Chodbu osvetlili červené svetlá a poplašné hlásenia. X s ním vyšla po schodisku a vošla do miestnosti s nádobou. Nadýchla sa. Položila Spisovateľa na zem a pozrela na rebrík, pri nádobe. Pokrútila hlavou. Vzala stoličku pri stole. Udrela do skla. Prasklo. Prikývla sama pre seba v ohlušujúcom hluku. Chytila Spisovateľa a začala ho zvliekať. Bezvládne ležal na zemi. Vytiahla z neho nôž, na čo začal silno krváčať. Už bol úplne nahý. Udrela stoličkou silno do prasklín. Tekutina začala vytekať. Vyšla za dvere. Pozrela na to, ako sa sklo rozpadlo a všetka tekutina začala liať. Zatvorila dvere. Bežala k východu. Cestu jej skrížila stráž.

„Tu som!“ zamávala na nich a vzala im zbrane, pričom ich udrela o seba, „dobre, rýchlo preč.“

Vybehla von k miestu, kde stála dodávka. Naskočila do nej. Naštartovala a vyrazila na cesty mesta Headingpolis. Nemala potuchy kade má ísť. Akurát videla, že sa za ňou vyrútilo niekoľko čiernych automobilov. Prudko zastala a zaradila spiatocku. Podarilo sa jej vozidlo otočiť a vojsť do malej uličky. Našla sa na okraji mesta. Vyskočila

z dodávky za jazdy. Dodávka zišla dolu do rieky. Ona vyšla na strechu budovy a hľadela na panorámu mesta, ktorá sa jej naskytna.

„Kam som sa to dostala?“ spustila sa jej slza. Otrela ju, „dúfam, že aspoň jeden z vás bude v poriadku.“

Erik vstal. Pozrel na miesto, kam bol strelený. Rana sa mu zahojila, mal len diery v tričku a tričko od krvi. Vytiahol si zo zadného vrečka nohavíc škatuľku cigariet. Vytiahol poslednú cigaretu a lusknutím prstom si ju zapálil. Otočil sa na kreslo, nad ktorým doteraz videl elektrické iskričky. Povzdychol a mávol rukou na stenu.

„Nikdy na teba nezabudneme Martin, nikdy. Sľubujem. E.I.U.“

Koniec 4. série

5. série vychádza 1. februára 2018

Spajdy

 Knizky.sk
Zadarmo tisicky knih

Spajdy

Literárny experimentálny seriál

Túlavá

©2017 Špajdy

Túlavá S04E03 Roderika

Napísal: Špajdy

Kontrolovali: ScytheX64, Juraj Špaček

Obálka: Špajdy

Publikované na eKnizky.sk v roku 2018

Ďalšie epizódy v štvrtej sérii:

S04E00 Matka & Matúš

S04E01 Iluzionista

S04E02 Pavučina

S04E03 Roderika

 Knizky.sk
Zadarmo tisicky knih

Môžete ma podporiť zdieľaním, komentovaním, sledovaním,

Špajdy na Facebooku.
facebook.com/spajdyi

Špajdy na Instagrame.
instagram.com/spajdy_official

eKnizky.sk na Facebooku.
facebook.com/eKnizky

Alebo mi môžete prispieť na maškrtky k písaniu na:

Špajdy na PayPal
paypal.me/spajdy